

New York Timesi bestsellerite autor

SHARON

SALA

VIIMANE
PIISK
KARIKASSE

Romaan

Originaali tiitel:
Sharon Sala
The Last Straw
2021

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Anne Kull
Toimetanud Ilona Raidmaa
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2021 by Sharon Sala
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2021.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

B08398721
ISBN 978-9949-82-801-2

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval
veebipoest www.ersen.ee

Armastus on ainus meie tundmus,
mis võib kasvada astmeliselt, levida kiiremini
kui valguse kiirus ja mitte kunagi kustuda.

Ma pühendan selle raamatu inimestele, kes armastavad
ega karda seda näidata.

Armastatule, kelle kaotasin, ja sellele säravale vaimule,
kes ta nüüd on, ning kes ikka veel ootab, et järgneksin talle.

See raamat on Bobbyle.

Üks

PÄRAST kümmet päeva pidevat tööd Addison-Tunnelli reklaamiagentuuris oli kahekümne üheksa aastane tegevjuht Rachel Dean lõpuks teel koju. Esitlus oli koostatud ja järgmisel päeval ettekandmiseks valmis.

Kell oli veidi üle seitsme õhtul ja tänu Dallast ümbritsevale ringteele läks peaaegu kolmveerand tundi, et jõuda linna ajaloolisse rajooni, kus Rachel elas. Tema üürikorter asus vanas häärberis nimega Detter House. Praegune omanik oli selle kaksikümmend aastat tagasi korteriteks ümber ehitanud ja harva vabanevad elamis-pinnad olid kuum kaup üüriturul.

Kahekorruselised tiivad mõlemal pool hoone keskosa olid nüüd täielikult korterite all. Keskosa oli esimesel korrusel muudetud ühiskasutuses olevaks vestibüüliks, kus olid laiekraantelerid, ja teisel korrusel oli keskne liftisüsteem, mis avanes nii põhja- kui lõunatiiba.

Hoone keskosa all oli täiskelder ning ümbritseval maa-alal elanike tarbeks varikatusega parkla, bassein ja plats vabaõhumeelelahutuseks.

Rachelile meeldis siin elada ja ta ohkas kergendatult, kui uhke hoone nähtavale ilmus. Ta keeras sissesõiduteele ja sõitis maja taha oma katusealusele parkimiskohale. Nii pikalt üksi elades oli Rachelil kalduvus iseendaga kõnelda, see ilmnas, kui ta haaras käekoti ja portfelli, et autost väljuda.

„Oh, issand... mu jalad teevad tapvat piina. Ma pole kunagi koju jõudes nii rõõmus olnud.“

Rachel lehvitas möödudes mõnele elanikule, kes grillisid väljas soojendusega basseini kõrval.

„Tule meie juurde!“ hõikas üks meestest.

„Teine kord,“ sõnas Rachel. „Olen omadega läbi!“

Mees tõstis toetavalt pöidlad püsti ja pöördus uuesti grilli poole.

Küpsev liha lõhnas hästi, kuid Rachel soovis üksnes duši alla minna, süüa kausitäie suppi ja tõsta jalad seinale.

Ta sõitis liftiga teisele korrusele ja läks piki koridori oma korterisse põhjatiivas. Tal oli sisenedes harjumuseks enda järel uks lukustada ning jätta käekott esikulauale ja portfell selle kõrvale pörandale, enne kui suundus magamistuppa ümber riietuma.

Pörandad läikisid ja puitmööblilt oli tolmu pühitud. Täna oli olnud päev, mil siin käis puhastusteenindaja ning sidruniõli- ja sirelilõhn järgnesid Rachelile ruumist ruumi. Sirel oli tema vastne õhuvärskendajaks valitud lõhn ja peen vihje sellele, et sireliõied olid ka tema lemmikud.

Rachel kooris rõivad seljast ning riietus sinistesse teksadesse ja Dallas Cowboysi jalgpallimeeskonna dressipluusi. Ta vahetas kõrged kontsad sokkide ja tenniste vastu, korjas kokku rõivad, mille oli just seljast võtnud, ning viis need koos nendega, mis olid pesukorvis, pesumasinasse ja pani selle tööle.

Trummel täitus parajasti veega, kui Rachel läks sahvrisse, et võtta sealt purk kana-nuudlisuppi. Ta mõtles suppi soojendamiseks kaussi valades, et teeb endale selle kõrvale võileiva, ent otsustas hoopis juustu ja kreekerite kasuks.

Ta ootas mikrolaineahju töötsükli peatumist, kui hakkas kuulma ebamääraseid muusikahelisid. Kõlas, nagu basseiniäärne välisõõming läheks üle peoks. Rachel teadis, et ta oleks teretulnud, kui ta seltskonnaga liituks, aga mõte, et tuleb peoriided selga panna, oli liig mis liig, ja hoolimata soojendusega basseinist olid õhtud muutunud nüüd tema jaoks liiga jahedaks, et ta ujumist naudiks.

Mikrolaineahi tilises sel ajal, kui Rachel viis juustu ja kreekeritega taldriku lauale. Ta lülitas sisse iPadi, mille oli hommikul sinna

jätanud, seejärel segas endale joogi. Kui ta läks tagasi mikrolaineahju juurde, et sealt supp võtta, silmas ta oma peegelpilti.

Näojooned olid veidi ebaselged, kuid lühikeste tumedate lokkis juuste piir ja nõbinina olid hästi nähtavad. Rachel polnud jalustrabavalt kaunis, kuid talle meeldis, kes ta oli, ja sellest piisas. Kui ta kuuma supi uunist välja tõstis, pani selle lõhn lauale viies tal kõhu korisema.

Rachel sirutas käe iPadi poole ja avas ekraanil raamatu, mida oli lugenud, seejärel katsetas supi kuumust, enne kui võttis esimese suutäie. Supi soojus ja nuudlite tuttav maitse meenutasid talle lapsepõlve. Ta sõi naudinguga, soovides, et temaga oleks ta vanem õde Millie, kes elas ikka veel Oklahomas nende kodulinna Tulsas, ja süvenes süües juttu, mida ta luges.

Rachel oli oma eine pooleldi ära söönud, kui kuulis korteri tagaosast naeru. See tundus kostvat tema magamistoast, mis oli arusaamatu, sest ta elas üksi.

Rachel pani kulmu kortsutades lusika käest ja tõusis püsti, et asja uurida. Magamistuppa sisenedes puudusid tal kahtlused või hirm. Ent ta oli üllatunud, et teler mängis.

„Mida paganat?“ pomises ta ja asus ringi vaatama, et leida pult, millest teler välja lülitada.

Kui ta lõpuks märkas seda teleri all riivil, mitte aga öökapil, kus ta seda alati hoidis, oletas ta, et koristusmeeskond oli seda liigutanud, kuid see ei seletanud ikka, miks teler järsku mängima hakkas.

Keskendudes üksnes puldini jõudmisele, ei kuulnud Rachel vaikselt astumist selja taga. Seejärel jahmatas teda lõikav valu kuklas, mis tabas teda ootamatult. Ta karjatas, mõeldes, et miski oli teda äsja nõelanud, ja ta sirutas käe taha kaelale, kui tuba hakkas keerlema, ning siis läks kõik mustaks.

Viis minutit puudus kella neljast varahommikul, kui Charlie Dodge'i mobiiltelefon andis märku sõnumist. Ta keeras end voodis

külili, nägi kellaega ja oigas. Kes talle sel kellaajal hommikul sõnumi saadab?

Siis ta nägi, et sõnum on Wyrickilt.

„Mida põrgut?“ pomises Charlie, heitis tekid tagasi ja ajas end sõnumit avades voodiserval istuli.

Hoia täna hommikul ringteest eemale. Seal on metsik ahelavarii.

„Mida põrgut, jälle?“ pomises Charlie.

Nördinud ja unine, unustas ta, et tal on vaid jalas lühikesed püksid, kui ta püsti tõusis ja üle koridori Wyricki magamistoa juurde sammus ning siis uksele prõmmis.

Järgnes kestev vaikus, ja seejärel koputas Charlie uuesti ning sai väga tujuka vastuse.

„Kas sul on verejooks?“

Charlie pööritas silmi. „Ei.“

Wyricki hääletoon ei leebunud. „Mis pagan siis lahti on? Kell on neli hommikul.“

„Nojah, on küll. Miks sa siis saadad mulle sel kellaajal juhuslikke sõnumeid?“ karjus Charlie.

Järgnes isegi veel pikem vaikus ja siis avanes uks sissepoole ja Wyrick seisis varjus, seljas roosa väikesete valgete lammastega flannepidžaama – täielik vastuolu punamusta lohetätoveeringuga selle all.

Charlie oli teda selles pidžaamas varemgi näinud ning oli alati üllatunud, kui haavatav nägi Wyrick välja ilma sõjamaalinguta, mida ta avalikkuses kandis.

Mis Wyrickisse puutub, siis temagi oli varem näinud Charlie paljast rinda, tugevaid kõhulihaseid ja pikki paljaid jalgu, ning ta pingutas ikka veel, et end lahti kiskuda õudusunenäost, mida ta nägi sel ajal, kui Charlie koputas.

„Ma ei saatnud sulle sõnumit!“ nähvas Wyrick.

Charlie lükkas telefoni tema näo ette.

Wyrick pani tule põlema ja vaatas telefoni ning seda tehes tõmbus ta nägu kaameks. Sel hetkel taipas Charlie, et Wyrick oli sõnumist sama jahmunud kui ta isegi.

„Mis lahti on?“ küsis ta.

Wyrick keeras ringi ja läks oma telefoni laadijast eraldama, tõi selle ukse juurde, vajutas Charlie numbrile nende sõnumivahetuse ajalooa ning ulatas selle talle.

„Vaata ise. Viimati saatsin sulle sõnumi eile... büroost... ja teatasin, mida soovin lõunasöögiks.“

Charlie kortsutas kulmu. „Aga see sõnum on selgesti sinult. Kui keegi pole end sinu telefoni häkinud, siis on see arusaamatu.“

„Minu telefoni on võimatu häkkida. Mul on vaja istuda,“ sõnas Wyrick ja langes voodiservale.

Charlie järgnes talle, istus tema kõrvale ja ootas vaikides.

Lõpuks hingas Wyrick sügavalt sisse ja hakkas rääkima.

„Ma ei suuda uskuda, et see juhtus. Ma nägin seda unes. See oli mõte mu unenäos. Mitte ärkvelolekus mõeldud. Unenäoline mõte. Mul tuleb selle üle veidi mõtiskleda, ent asja tuum on see: ma arvan, et ma lihtsalt vältisin vajadust kasutada telefoni sulle sõnumite saatmiseks.“

Tol hetkel tundis Charlie, et tema jalge all toimub maalihe. Ta ei teadnud, mida öelda, ent ta oli juba ammu loobunud Wyricki kasvavate võimete üle üllatumast.

„Tuleb vist lasta sul leida viis, kuidas igakuist telefoniarvet vähendada,“ pomises ta. „Nii et see sõnum on tõsi? Eelseisvast ahelavariist?“

Wyrick noogutas.

„Kas meil on võimalik kellelegi teatada, et seda ära hoida?“

Wyricki lõualihhas tõmbles.

„Ei. On nii, nagu on,“ ütles ta.

„Siis läheme tööle kõrvaltänavate kaudu. Tänan hoiatamast. Ma lähen duši alla.“